

[...] Στις μέρες μας η χρήση του όρου "a la grecque" σημαίνει, κατά γενική παραδοχή, την πρώτη περίοδο του μεγάλου νεοκλασικού κινήματος που ξεκινά στη Γαλλία, γύρω στο 1750, κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών της μακράς βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΕ' (+1774), και συνεχίζει μέχρι το πρώτο μισό του 18ου αιώνα. Το καλλιτεχνικό αυτό ρεύμα, το οποίο, στους χώρους της λογιόσύνης, συμβαδίζει με την επιστροφή της σπουδής, των ελληνικών γραμμάτων -ιδιαιτέρως σημασίας υπήρξε η δημοσίευση του έργου του Malby (1709-1785) "Θεωρήσεις περί Ελλήνων" ("Observations sur les Grecs")- φτάνει στο απόγειό του κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών του 18ου αιώνα. Η επιβολή του οφείλεται, εν πολλοίς, στην απόρριψη του rocaille, η αισθητική του οποίου κρίθηκε παράλογη και ξεπερασμένη. Έτσι επικράτησε η έκδηλη προτίμηση για την απείριπτη λιτότητα του αρχαίου και η χρήση μιας σειράς διακοσμητικών στοιχείων τα οποία αντλήθηκαν από την ελληνική αρχιτεκτονική. Οι πρώτοι δημιουργοί ήταν οι γλύπτες και οι αρχιτέκτονες. Στη συνέχεια, η νέα καλαισθησία - μετά το 1750- κέρδισε τις διακοσμητικές τέχνες και, στο τέλος, κατέκτησε και τη ζωγραφική. Περιέργως πώς το νέο αυτό καλλιτεχνικό κίνημα κερδίζει έδαφος, όταν η γνώση γύρω από την αρχαία ελληνική τέχνη είναι ακόμα συγκεχυμένη, καθότι η πρόσληψη του ελληνικού κόσμου αυτού καθαυτού, δεν έχει διαφοροποιηθεί απολύτως από τον ελληνορωμαϊκό. Στη Γαλλία, η καλαισθησία, το gout "a la grecque": χαρακτηρίζεται, σε πολλούς τομείς, από την επιστροφή στην αισθητική της περιόδου του Λουδοβίκου ΙΔ' η οποία θεωρείται από πολλούς καλλιτέχνες και κριτικούς - κυρίως από τους Charles-Nicolas Cochin και τον abbe Le Blanc- ο πραγματικός χρυσός αιών των γραμμάτων και των τεχνών· αυτό συνέβαλε στο να πάρει το κίνημα έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα. [...]

Marie Laure de Rochebrune